

Cadoul

Dacă ți-ai dori un cadou de Crăciun, care ar fi acela?

În fiecare zi Lou Suffern se luptă cu timpul. Trebuie să fie mereu în două locuri în același timp. Trebuie să facă mereu două lucruri deodată. Noaptea când doarme, visează. Și între două vise, ziua aleargă la o întâlnire de afaceri, făcându-și planuri pentru următoarea. Când e acasă cu soția și copiii săi, mintea lui e în altă parte.

În drum spre serviciu, într-o dimineată de iarnă, Lou îl întâlnește pe Gabe, un om fără adăpost care stă în fața clădirii de birouri. Intrigat de acesta și descoperind că îi poate fi util, Lou îi găsește lui Gabe un post la serviciul de curierat intern.

Dar curând Lou regretă că l-a ajutat pe Gabe. Simpla lui prezență îl neliniștește – cum poate Gabe să fie în două locuri în același timp?

Pe măsură ce Crăciunul se apropie, Lou începe să înțeleagă valoarea timpului. Află ce e cu adevărat important în viață, dar, în același timp primește cea mai aspră lecție dintre toate.

Aceasta e o poveste despre oamenii care, asemenea cadourilor, ascund secrete sub învelișurile de poleială, până când apare persoana potrivită care le dă la o parte și descoperă ce se află înăuntru. Uneori trebuie să dai la o parte multe învelișuri pentru a afla cine ești cu adevărat.

1. *O armată a secretelor*

Dacă într-o dimineată de Crăciun ai cutreiera agale pe străzile unui cochet cartier rezidențial, n-ai putea să nu observi cum casele, în toată splendoarea lor strălucitoare, sunt aidoma cadourilor împachetate care stau sub brazii din interior. Fiindcă fiecare dintre ele ascunde un secret. Tentația de a împinge cu degetul și a pipăi pachetul este echivalentă cu a trage cu ochiul printre perdelele date la o parte pentru a-ți face o idee despre o familie în dimineța de Crăciun; să surprinzi un moment care este ținut departe de toți ochii iscoditori. Pentru lumea exterioară, într-o tăcere calmă, dar misterioasă, care există doar în această dimineată a fiecărui an, casele ar trebui să stea umăr lângă umăr ca soldățeii de plumb: cu pieptul scos înainte, burta suptă, mândre și protectoare cu tot ce se află în ele.

Casele în dimineța de Crăciun sunt cufere cu adevăruri ascunse. O cununiță pe ușă ca un deget dus la buze; jaluzele lăsate, ca niște pleoape închise. Apoi, la un moment oarecare,

dincolo de jaluzelele lăsate și draperiile trase, va apărea o strălucire caldă, un foarte mic semn că acolo se petrece ceva. Ca atunci când privești pe cerul nopții stelele ce apar una câte una, dând la iveală mici bucăți de aur strecurate pe o rază, luminile se aprind, în spatele jaluzelelor și draperiilor, în lumina slabă a dimineții. Așa cum cerul se umple cu milioane de stele, strada începe să prindă viață, încăpere cu încăpere, casă cu casă.

În dimineața de Crăciun, peste tot domnește o liniște deplină. Străzile pustii nu însuflă teamă, dimpotrivă. Este o imagine care îți inspiră siguranță și emană căldură, în ciuda aerului rece al iernii. Din motive ce țin de fiecare familie în parte, ziua aceasta e pur și simplu mai plăcută dacă o petreci înăuntru. În timp ce afară e sumbru și pustiu, în case e o frenezie de culori luminoase, o isterie a sfâșiatului hârtiei cu care sunt ambalate cadourile și a panglicilor colorate. Se aude muzica specifică de Crăciun, iar în aer plutesc esențe de sărbătoare, scortişoară și tot felul de alte mirodenii. Exclamații de încântare, îmbrățișări și mulțumiri explodează ca niște artificii de petrecere. Aceste zile de Crăciun sunt zile de stat în casă; niciun cerșetor nu e afară, căci până și ei au un acoperiș deasupra capului.

Pe străzi nu sunt decât cei care colindă de la o casă la alta. Mașinile opresc în fața porților și din ele sunt scoase cadouri. Urările de bun venit răzbat din pragul ușii prin aerul rece, unde întrezărești ceea ce se află înăuntru. Apoi, când ești chiar acolo, emoționat, răspunzând la invitație – gata să pășești pragul, un străin de rând, dar simțindu-te un oaspete binevenit – ușa din față se închide, luând cu ea și restul zilei, reamintindu-ți faptul că acest moment nu-ți este destinat.

În acest cartier oarecare de case de jucărie, un suflet rătăcește pe străzi. Acest suflet nu reușește să pătrundă frumusețea lumii

misterioase a caselor. Acest suflet are intenții războinice, ar vrea să dezlege panglica și să sfâșie hârtia pentru a afla ce e în spatele ușii cu numărul douăzeci și patru.

Pentru noi nu prezintă nicio importanță cu ce se ocupă locatarii casei cu numărul douăzeci și patru, deși, dacă vreți să știți, un copilăș de zece luni, nedumerit de motivul pentru care obiectul acela mare, verde, sclipitor și țepos se află în colțul camerei, încearcă să ajungă la jucăria roșie lucioasă care reflectă în mod comic o mână grasuță și o gură lipicioasă. Aceasta în timp ce o fetiță de doi ani se înfășoară în hârtie de împachetat, plină de sclipici ca un hipopotam în noroi. Nu departe de ei, *El* îi pune un lăntșor nou cu diamante în jurul gâtului *Ei*, în timp ce ea rămâne fără suflare, își duce mâna la piept și își clatină capul a neîncredere, așa cum a văzut că fac femeile din filmele alb-negru.

Nimic din toate acestea nu prezintă importanță pentru povestea noastră, deși înseamnă enorm pentru individul aflat în fața grădinii casei cu numărul douăzeci și patru, privind spre draperiile trase. Are paisprezece ani și inima sfâșiată. Nu poate vedea ce se întâmplă, dar poate ghici, căci imaginația lui a fost bine alimentată de lamentările de azi ale mamei lui.

Așa că își ridică brațele deasupra capului, face un pas înapoi, după care, cu toată forța de care este în stare, își ia avânt și aruncă cu putere obiectul aflat în mâinile sale. Se retrage ca să privească, cu o veselie amară, cum un curcan înghețat, cântărind șapte kilograme, sparge fereastra livingului casei cu numărul douăzeci și patru. Draperiile trase acționează, încă o dată, ca o barieră între el și ei, încetinind zborul păsării prin aer. Însă, neavând viață pentru a se putea opri, pasărea – și măruntaiele ei – coboară rapid spre podeaua din lemn de-a lungul căreia se răsucesce și alunecă până la locul său final de odihnă, sub pomul de Crăciun. Acesta era cadoul lui pentru ei.

Oamenii, aidoma caselor, își păstrează bine secretele. Uneori secretele sălășluiesc în ei, alții ei își adăpostesc secretele. Își înfășoară brațele strâns ca să le țină aproape, își împletesc limbile mincinoase în jurul adevărului. Dar, în timp, adevărul triumfă, se ridică deasupra tuturor lucrurilor. Se agită și se zvârcolește până când limba umflată nu mai poate să se înfășoare în jurul minciunii, până când vine momentul în care trebuie să scuipe cuvintele și să trimită adevărul plutind prin aer și prăbușindu-se în lume. Adevărul și timpul merg întotdeauna mână în mână.

Aceasta este o poveste despre oameni, secrete și timp. Despre oameni care, asemenea cadourilor împachetate, ascund secrete, oameni care se învelesc cu multe straturi, până să apară în fața celor cărora le sunt destinați, care le dau la o parte pentru a putea privi în adâncul sufletului lor. Uneori trebuie să te dăruiești cuiva pentru a vedea cine ești. Uneori trebuie să dezvelești anumite lucruri pentru a ajunge la miez.

Aceasta este o poveste despre o persoană care se descoperă pe sine. Un om cu o viață încâlcită, al cărui suflet este revelat celor pentru care contează. Iar el descoperă ceea ce contează cu adevărat. La momentul potrivit.

2. *O dimineată de surâsuri*

Sergentul Raphael O'Reilly se mișca încet și metodic prin bucătăria înghesuită a stației de poliție Howth, cu gândul la surprizele acelei dimineți. Cunoscut drept Raphie, pronunțat *Rei-fi*, la cincizeci și nouă de ani mai avea doar un an până la pensie. Nu se gândea că va aștepta cu atâta nerăbdare acea zi până ce evenimentele acelei dimineți nu l-au luat de umeri, l-au întors cu susul în jos, fiind silit să-și vadă toate ideile preconceptuate scuturate la pământ. Cu fiecare pas pe care-l făcea, auzea cum îi pocnea sub bocanci ceea ce altădată erau credințele lui de nezdruccinat. Dintre toate diminețile și momentele pe care le trăise în cariera lui de patruzeci de ani, dimineata asta fusese cea mai cea.

Își puse două lingurițe pline de cafea solubilă în cană. Cana, având forma unei mașini de poliție newyorkeze, fusese adusă de la New York de unul dintre băieții de la stație, drept cadou de Crăciun. Făcuse o mutră ofensată la vederea ei, dar în se-

cret o considerase amuzantă. Ținând-o strâns în mâini în acea dimineață a surprizelor, se întoarse în timp, cu cincizeci de ani în urmă, când primise o mașină de poliție de jucărie de Crăciun, de la părinții lui. A fost un dar pe care el îl prețuisese, până ce l-a abandonat afară, mașinuța ruginină în ploaie, pasagerii de jucărie ieșind și ei la pensie. Acum ținea cana în mâini și tot ce îi venea era să o împingă pe blatul de bucătărie și să facă ca sirena de poliție, până s-ar fi ciocnit de punga de zahăr care s-ar fi răsturnat și s-ar fi vărsat în mașinuță.

În loc să facă lucrul ăsta, se uită de jur-împrejur prin bucătărie ca să se asigure că e singur, apoi își puse o jumătate de linguriță de zahăr în cană. Căpătând ceva mai multă încredere, tuși pentru a ascunde foșnetul pungii de zahăr, în timp ce lingurița coborî încă o dată în pungă și sergentul mai aruncă iute încă o linguriță plină în cană. Cum reușise să pună două lingurițe, se obrăznicii și introduse din nou lingurița în pungă.

– Aruncă arma, spuse autoritar o voce de femeie din pragul ușii.

Speriat de prezența neașteptată, Raphie tresări, iar zahărul din linguriță se risipi pe masă. În cană se ridica o moviliță de zahăr. Era timpul să ceară ajutoare.

– Te-am prins în flagrant delict, Raphie, spuse colega lui, Jessica apropiindu-se și luându-i lingurița din mână.

Ea luă o altă cană din dulap și o împinse către el. Sâni voluptuoși ca de porțelan ai Jessicăi atinseră mașina, iar băiatul din Raphie se gândi cât de fericiți trebuie să fie pasagerii bărbați din mașinuță.

– Vreau și eu una, îi întrerupse ea gândul la tipii care jucau An-tan-tichi-tan cu Jessica Rabbit.

– Te rog, o corectă Raphie.

– Te rog, îl imită ea, dându-și ochii peste cap.

Jessica era nou angajată. Venise în secția de poliție cu șase luni în urmă, iar Raphie era mai mult decât atașat de ea. Avea

o slăbiciune pentru blonda athletică de douăzeci și șase de ani și o sută șaptezeci și patru de centimetri, care părea mereu dornică de muncă și capabilă, indiferent de îndatorire. Mai simțea că adusese o energie feminină necesară în echipa alcătuită numai din bărbați de la secție. Mulți dintre ceilalți colegi erau de aceeași părere, dar nu chiar din aceleași motive ca ale lui Raphie. El o privea ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Sau o avusese, dar o pierduse. Alungă gândul acela din minte și o privi cum curăță urmele zahărului care se vărsase.

În ciuda energiei Jessicăi, ochii ei – migdalați și de un cafeniu atât de închis, aproape negri – ascundeau ceva în adâncul lor. Ca și cum ar fi fost adăugat un strat proaspăt de pământ, iar buruienile sau ceea ce putrezea în interior începea să se iasă la iveală. Ochii ei aveau un mister pe care el nu dorea să-l exploreze, dar știa că orice ar fi fost, o făcuse să meargă mai departe în acele momente de cumpănă, când cei mai sensibili ar fi mers în direcția opusă.

– O jumătate de linguriță n-o să mă omoare, adăugă el morocănos după ce-și gustă cafeaua, știind că încă o linguriță ar fi făcut-o perfectă.

– Dacă săptămâna trecută, când ai tras pe dreapta acel Porsche, era cât pe-acți să mori, acum o jumătate de linguriță de zahăr te va omorî cu siguranță. Chiar vrei să faci un alt atac de cord?

Raphie se înroși.

– A fost un *murmur* la inimă, Jessica, nimic mai mult și te rog să vorbești mai încet, spuse el în șoaptă.

– Ar trebui să te odihnești, spuse ea mai încet.

– Medicul a spus că sunt perfect sănătos.

– Atunci medicul tău trebuie să facă un control la cap, tu n-ai fost nicicând perfect sănătos.

– Mă cunoști doar de șase luni, mormăi el, înmânându-i cana.

– Cele mai lungi șase luni din viața mea, îl ironiză ea. Bine, haide, ia zahăr brun, spuse ea, simțindu-se vinovată, vârând lingurița în punga de zahăr brun și turnând o linguriță plină în cafeaua lui.

– Pâine neagră, orez decorticat, zahăr brun, toate brune. Îmi aduc aminte de o perioadă când viața mea se vedea în culori.

– Pariez că îți amintești și de vremea când îți puteai vedea tălpile când priveai în jos, îi replică ea instantaneu.

Străduindu-se să dizolve complet zahărul din cana lui, ea amestecă atât de energic cu lingurița, încât în mijloc se ivi un fel de intrare. Raphie privi cu atenție acolo și se întrebă: dacă ar pătrunde prin intrarea din cană, oare unde ar ajunge?

– Dacă vei muri bând asta, să nu dai vina pe mine, spuse ea, în timp ce îi întinse cana.

– Dacă voi muri, te voi bântui până vei muri.

Jessica zâmbi doar cu gura, nu și cu ochii, zâmbetul stângându-i-se undeva între buze și baza nasului.

El privi cum portalul din cană dispărea încetul cu încetul, și o dată cu aburul care ieșea din lichid, șansa de a pătrunde în altă lume dispărea și ea. Da. Fusese o dimineată a naibii de grea. Nu o dimineată de zâmbete, sau poate că da. O dimineată de surâsuri. Nu se putea hotărî.

Raphie îi înmână Jesicăi o cană de cafea aburindă, neagră, fără zahăr, așa cum îi plăcea ei și amândoi se sprijiniră de masă, unul în fața celui alt, buzele lor sorbind cafeaua, tălpile lor atingând pământul, iar gândurile lor hoinărind printre nori.

El o studie pe Jessica, ținând cana cu amândouă mâinile și privind în cafeaua ei, ca într-un glob de cristal. Ce mult și-ar fi dorit să fie așa, ce mult și-ar fi dorit ca să aibă darul prezicerii pentru a opri multe dintre lucrurile care se petreceau sub ochii lor. Obrajii ei palizi, ochii ei roșii, erau singurele semne care trădau dimineata pe care o avuseseră.